Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΡΩΣΙΚΟΥ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

Με μεγάλη χαρά δημοσιεύουμε το παρακάτω άρθρο για την ξεχασμένη ιστορία του στρατηγού Βλασώφ και του ΡΟΑ. Θέλοντας να υπενθυμίσουμε σε όσους το διαβάζουν πως οι ανόητοι μικρο-εθνικισμοί της εποχής οδήγησαν τη μισή Ευρώπη ύπο κομμουνιστική κατοχή, ενώ την άλλη μισή, υπό την πιό ήπια, αλλά πολύ πιό διαβρωτική αμερικανική επικυριαρχία.

Θεόδοτος

Ο Α.Βλασώφ επιθεωρεί μονάδα του Ρωσικού Απελευθερωτικού Στρατού

γράφει ο ***Nikolai Romanov***

Πολλές φορές έχει γραφτεί στον Θεόδοτο ότι ο Στάλιν, αν και γεωργιανής καταγωγής, ήταν στην ουσία Ρώσος εθνικιστής. Αυτό είναι ιστορικά αληθές: ο Ιωσήφ Βησσαριόνοβιτς Τζουγκασβίλι, πρώην παποδοπαίδι, πρώην φοιτητής θεολογικής σχολής και, σύμφωνα με κάποιους ιστορικούς, πρώην πράκτορας της τσαρικής μυστικής αστυνομίας (Οχράνα [= Ασφάλεια]), αποφάσισε, όταν κατάλαβε ότι οι Ιουδαίοι προωθούν τους σοσιαλιστές είτε μενσεβίκους είτε μπολσεβίκους, να αλλάξει στρατόπεδο και να ενταχθεί πλήρως στους μπολσεβίκους υιοθετώντας ως επαναστατικό όνομα το Στάλιν (= ατσαλένιος στα ρωσικά) .

Στην αρχή κανείς δεν τον πήρε στα σοβαρά· σιγά-σιγά όμως ο πονηρός και δολοπλόκος Γεωργιανός κατόρθωσε να ανέβει στην κλίμακα της ιεραρχίας και να κερδίσει ΄την εμπιστοσύνη του ηγέτη των μπολσεβίκων, Βλαντιμίρ Ίλιτς Ουλιάνωφ -Λένιν και βαθμιαίως να εκτοπίσει τον κομμισάριο του Κόκκινου Στρατού (και Ναυτικού) Ιουδαίο Λέον Τρότσκυ. Έτσι, μετά τον θάνατο του Λένιν, αναδύθηκε ως ο ηγέτης του ΚΚΣΕ. Αυτό ήταν μια θετική εξέλιξη (όσο θετική εξέλιξη μπορεί να υπάρξει στην πανούκλα που λέγεται μαρξισμός-κομμουνισμός). Ο Ιουδαίος Τρότσκυ, πράγματι, ήθελε να προωθήσει την παγκόσμια επανάσταση, ενώ αντίθετα ο Στάλιν πίστευε στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού σε κάθε χώρα ξεχωριστά, ουσιαστικώς απορρίπτοντας τον διεθνισμό.

Η τελευταία τσαρική οικογένεια με στολή Κοζάκων

Παρ’όλα αυτά η κατάσταση επί Στάλιν στην Ρωσία ,αλλά και στα υπόλοιπα κράτη της Σοβιετικής Ένωσης ήταν τραγική. Ο τρόπος που αντιμετωπίστηκαν οι μικροϊδιοκτήτες γης, οι κουλάκοι, ήταν ωμός και βίαιος. Οι κοζάκοι, οι οποίοι επί της τσαρικής Ρωσίας είχαν καθεστώς ημιαυτονομίας με την υποχρέωση να υπηρετούν στο τσαρικό στρατό, κυνηγήθηκαν βιαίως. Για να τονίσουν τους δεσμούς μεταξύ της δυναστείας των Ρομανώφ και των Κοζάκων ο εκάστοτε ρώσος μονάρχης , έπαιρνε τον τίτλο του feldataman, δηλαδή του αρχιαταμάνου όλων των κοζάκικων φυλών. Έτσι παρόλες τις προσπάθειες απο τους μπολσεβίκους να προσεταιριστούν τους κοζάκους, η συντριπτική τους πλειοψηφία προτίμησε να πάρει το μέρος των Λευκών Ρώσων αντεπαναστατών κατά τον εμφύλιο πόλεμο 1919-1923.

χαρακτηριστικό σκίτσο της
εποχής

Το λεγόμενο 5ετές πρόγραμμα του Στάλιν, αν και πέτυχε σε μεγάλο βαθμό να εκβιομηχανήσει την Ρωσία, πρακτικώς καταδίκασε σε λιμοκτονία εκατομμύρια Σοβιετικών. Το καθεστώς της κολεκτιβοποίησης στην πρωτογενή αγροτική παραγωγή ήταν ένα καθεστώς χειρότερο απο αυτό του μεσαιωνικού φεουδαλισμού, αφού το 95% της αγροτικής παραγωγής πήγαινε στο κόμμα και όποιος δεν έπιανε τις “νόρμες” (το ελάχιστο δηλαδή της παραγωγής που υποχρεώνονταν να παράξει) κατηγορούνταν ως εχθρός του “σοσιαλιστικού παραδείσου” και κατέληγε στα γκούλαγκς.

Ρώσοι αντι-μπολσεβίκοι εθελοντές στον Ισπανικό Εμφύλιο

Σε ολόκληρη την ΕΣΣΔ επί Στάλιν η τρομερή και φοβερή GPU και μετέπειτα η NKVD, αποφάσιζαν για την τύχη εκατομυρίων ανθρώπων: μια «αστόχαστη» κουβέντα μπορούσε να αποβεί μοιραία και να έχει ως αποτέλεσμα τον εγκλεισμό κάποιου σε στρατόπεδο εργασίας στη Σιβηρία. Η θρησκεία ήταν απαγορευμένη στην ΕΣΣΔ και, ειδικά για τους βαθιά θρησκευόμενους Ρώσους, αυτό ήταν μεγάλο πλήγμα, διότι οι μπολσεβίκοι κυνηγούσαν απηνώς τους ορθόδοξους ιερείς και λαϊκούς πιστούς. Ήταν λοιπόν δύσκολο να υπάρχει σοβαρό κίνημα αντίστασης στην ΕΣΣΔ του Στάλιν λόγω της σφοδρότητας των κατασταλτικών μηχανισμών του καθεστώτος.

Σε πολλές όμως χώρες της Ευρώπης αλλά και στην Άπω Ανατολή είχαν βρει καταφύγιο Ρώσοι αντικαθεστωτικοί καθώς και οι μαχητές του Λευκού Στρατού (επί Ρωσικού Εμφυλίου) μαζί με τις οικογένειες τους. Στην Μαντζουρία είχε δημιουργηθεί μάλιστα και φασιστικό κόμμα απο Ρώσους αντιμπολσεβίκους με έμβλημα την σβάστικα. Το 1936 όταν οι Ισπανοί πατριώτες αποφάσισαν να πάρουν την χώρα τους πίσω και να την σώσουν από τη μοίρα της γενοκτονίας που την έπληξε, αφότου επιβλήθηκε και εκεί ο μαρξιστικός σοσιαλισμός, εκατοντάδες Ρώσοι αντιμαρξιστές, πρώην βετεράνοι του Λευκού Στρατού αλλά και αρκετοί νεότερης ηλικίας, αποφάσισαν να ταχθούν στο πλευρό των ισπανικών πατριωτικών δυνάμεων. Έτσι, πολλοί ήταν οι Ρώσοι που πολέμησαν είτε στην Ισπανική Λεγεώνα των ξένων, το περίφημο Tercio, ή στην ισπανική Φάλαγγα ή (η πλειοψηφία τους) με το πλευρό των Καρλιστών (requetés), δηλαδή των οπαδών της παραδοσιακής μοναρχίας. Υπάρχουν επίσης μαρτυρίες, σύμφωνα με τις οποίες κάποιοι Ρώσοι, απο αυτούς που είχε στείλει ο Στάλιν να βοηθήσουν τους δημοκρατικούς,

αυτομόλησαν στο εθνικιστικό στρατόπεδο.

Την ίδια περίοδο στη Γερμανία υπήρχαν αρκετοί Ρώσοι αντι-μπολσεβίκοι, οι οποίοι προσδοκούσαν μία γερμανική εισβολή στην ΕΣΣΔ. Ορισμένοι από αυτούς εντάχθηκαν στην γερμανική αντικατασκοπεία (κυρίως στην Abwehr) ή στη μονάδα ειδικών επιχειρήσεων την περίφημη μεραρχία Brandenburg. Επιπλέον, παρά την έντονη αντισλαβική ρητορική του εθνικοσοσιαλιστικού καθεστώτος, υπήρχαν Γερμανοί αξιωματικοί της Wehrmacht και των Waffen SS οι οποίοι διαφωνούσαν με τις θεωρίες του Alfred Rosenberg περί σλαβικής κατωτερότητας – αλλά παρέμεναν μειοψηφία.

Heinrich Himmler

Στις 21 Ιουνίου 1941. μετά το τέλος της λυκοφιλίας μεταξύ του Γ΄ Ράϊχ και ΕΣΣΔ (οι ευθύνες για το “διαζύγιο” και τον πόλεμο Γερμανίας-ΕΣΣΔ θα αναζητηθούν σε άλλο άρθρο), η Γερμανία εισβάλλει στην Σοβιετική Ένωση. Υπάρχουν κινηματογραφικά και φωτογραφικά ντοκουμέντα της εποχής που δείχνουν Ουκρανούς, Λευκορώσους αλλα και Ρώσους χωρικούς να υποδέχονται με λουλούδια τους Γερμανούς στρατιώτες. Οι πληθυσμοί της ΕΣΣΔ έβλεπαν στο πρόσωπο του Γερμανού στρατιώτη τον ελευθερωτή τους απο τη σοβιετική τυρανία. Δυστυχώς, πολύ σύντομα οι πληθυσμοί αυτοί έμελλαν να απαγοητευτούν οικτρά.

Η φυλετική πολιτική του Γ΄ Ράϊχ ήταν σε μεγάλο βαθμό ανεδαφική και αλλοπρόσαλλη. Θεωρούσε, πράγματι, τους Σλάβους – και ειδικά τους Ουκρανούς και Ρώσους- ως

υπανθρώπους, ενώ είχε αναγορεύσει τους Τάταρους της Κριμαίας σε Άριους, απευθείας απόγονους των Γότθων· παράλληλα οι Λευκορώσοι (που δεν έχουν καμία φυλετική διαφορά από τους Ρώσους) θεωρούνταν απόγονοι των Βαράγγων/ Βίκινγκς. Ήταν εμφανές ότι οι μικροπολιτικές σκοπιμότητες, η εθνικιστική μυωπία και τα βραχυπρόθεσμα οφέλη υπαγόρευαν την φυλετική πολιτική της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας και όχι η (πραγματική) φυλετική ανθρωπολογία. Επίσης πολλοί απο τους πολιτικούς διοικητές που το Γ΄ Ράιχ διόρισε στις κατεχόμενες περιοχές προέρχονταν από την «αυλή» του Reichsfuehrer των SS, Heinrich Himmler, γνωστού για το μίσος του εναντίον των Σλάβων και το απώτερο σχέδιό του να εποικήσει τα σλαβικά εδάφη με γερμανικούς πληθυσμούς, δούλοι των οποίων θα γίνονταν ακριβώς οι Σλάβοι.. Μέσα στο κλίμα αυτό, οι Γερμανοί διοικητές των κατεχόμενων ανατολικών χωρών επέβαλλαν στους πληθυσμούς σκληρή υποχρεωτική εργασία, ενώ τα μέτρα αντιποίνων που λαμβάνονταν (100 Ρώσοι ή Ουκρανοί εκτελούνταν για κάθε δολοφονημένο από παρτιζάνους Γερμανό στρατιώτη) στην αρχή ψύχραναν τους σλαβικούς πληθυσμούς και μετά τους οδήγησαν στην αγκαλιά των Σοβιετικών.

Ο Στάλιν, μετά το σοκ της γερμανικής επίθεσης, αποφάσισε να παίξει το χαρτί του Ρωσικού εθνικισμού. Πέταξε μαρξισμούς, διεθνισμούς και τις λοιπές δημοκρατικές δυνάμεις στο κάλαθο των αχρήστων και κάλεσε τον Ρωσικό λαό να πολεμήσει για την Μητέρα-Πατρίδα και μόνο γι’αυτή. Παράλληλα, επανέφερε τους βαθμούς, τα διακριτικά και τα μετάλλια του τσαρικού στρατού, ενώ, παράλληλα, σταμάτησε τους διωγμούς εναντίον της Ορθόδοξης Εκκλησίας, την οποία –ανεπισήμως- αποκατέστησε. Είναι σαφές ότι αυτό επηρέασε ευμενώς την πλειοψηφία των Ρώσων, οι οποίοι μπορεί να απεχθάνονταν τον Στάλιν και τον κομμουνισμό αλλά έβρισκαν ακόμη χειρότερη την κατάσταση του δούλου σε μια μελλοντική γερμανική αυτοκρατορία.

Στο περιβάλλον αυτό της μπολσεβικικής ΕΣΣΔ, κατά την εποχή της επιχείρησης «Βαρβαρόσσας»/Αντιμπολσεβικικής Σταυροφορίας/Μεγάλου Πατριωτικού πολέμου, υπήρχε ένας Ρώσος στρατηγός, ο Αντρέι Βλασώφ. Αυτός, αν και τιμημένος με διακρίσεις, έμελλε να διοικήσει τον Ρωσικό Απελευθερωτικό Στρατό, δηλαδή τους Ρώσους αντιμπολσεβίκους μαχητές που προτίμησαν να ενταχθούν στο πλευρό των Γερμανών. Κανείς, βέβαια, δεν γνωρίζει τι σκεφτόταν ο Βλασώφ την 21η Ιουνίου του 1941 όταν οι Γερμανοί εισέβαλαν στην ΕΣΣΔ. Μπορεί και ο ίδιος να μη φανταζόταν αυτήν την εξέλιξη.

* * *

ο Βλασώφ με σοβιετικά
διακριτικά

Ο Άντρέι Αντρέγιεβιτς Βλασώφ είχε γεννηθεί στις 14 Σεπτεμβρίου 1900, στην περιφέρεια του Νίζνυ Νοβγκορόντ, στους κόλπους μιας αγροτικής οικογένειας. Είχε πάντως ένα κοινό με το Στάλιν: Υπήρξε μαθητής Εκκλησιαστικού Σεμινάριο, από το οποίο έφυγε, για να σπουδάσει γεωπονική. Το 1919 όμως εγκατέλειψε και τις σπουδές του της Γεωπονικής και κατατάχτηκε στον Κόκκινο Στρατό – με αποτέλεσμα να διακριθεί κατά τον Εμφύλιο Πόλεμο. Ο Βλασώφ πολέμησε στα μέτωπα της Ουκρανίας, του Καυκάσου και της Κριμαίας· προήχθη επ'ανδραγαθία σε αξιωματικό, παρακολούθησε την σχολή επιτελικών αξιωματικών Φρούνζε και το 1930 εντάχθηκε στο κομμουνιστικό κόμμα. Η καρριέρα του από τότε 'απογειώθηκε' θεαματικώς: Κατόρθωσε να επιβιώσει των εκκαθαρίσεων του Στάλιν στον Κόκκινο Στρατό και να σταλεί στην Κίνα ως σύμβουλος του Τσανγκ Κάι-σεκ, ηγέτη των Κινέζων εθνικιστών. Αφότου επέστρεψε στην ΕΣΣΔ ανέλαβε την διοίκηση της 99ης Μεραρχίας τυφεκιοφόρων. Ο σοβιετικός στρατάρχης, μάλιστα, Σεμυόν Τιμοσένκο, μετά απο μια επιθεώρησή του της μεραρχίας που διοικούσε ο Βλασώφ, την ανακήρυξε ως την καλλίτερη του Κόκκινου Στρατού. Το άστρο του Βλασώφ, με λίγα λόγια, είχε ανατείλει και όλα έδειχναν πως προαλειφόταν για τα μεγαλύτερα αξιώματα. Γι'αυτό, πριν από την γερμανική εισβολή του 1941, ανατέθηκε στον Βλασώφ η διοίκηση του 4ου μηχανοκίνητου σώματος.

Κατα τις πρώτες μέρες της γερμανικής εισβολής το Σώμα του Βλασώφ ήταν από τα λίγες μονάδες του Κόκκινου Στρατού που αντιστάθηκε σθεναρώς και κατόρθωσε να

ανακαταλάβει το Przemyśl. Αυτό οφειλόταν στον τρόπο διοίκησης του Βλασώφ, ο οποίος, σε αντίθεση με πολλούς άλλους ανώτατους αξιωματικούς του Σοβιετικού Στρατού ενδιαφέροταν για τους στρατιώτες του: ήταν ζεστός και ανθρώπινος στις σχέσεις του με τους υφισταμένους του και πάντοτε δίκαιος στην κρίση του. Είχε μάλιστα περιορίσει τον ρόλο των πολιτικών κομισσάριων στις μονάδες που διοικούσε, εφόσον είχε περιορίσει το «έργο» τους στον ρόλο της πολιτικής προπαγάνδας και μόνο.

Εδώ οφείλω να ανοίξω μια παρένθεση: Γερμανοί και Ρώσοι είχαν έρθει σε στενή επαφή ήδη απο την εποχή του Πέτρου Α΄ του Μεγάλου και της Αικατερίνης Β΄ της Μεγάλης, δεδομένου ότι χιλιάδες Γερμανοί, κυρίως πρωσσικής καταγωγής, είχαν εγκατασταθεί στη Ρωσία ως στρατιωτικοί ή τεχνικοί σύμβουλοι. Δεν είναι τυχαίο λοιπόν ότι ο τσαρικός στρατός και το σώμα των αξιωματικών΄είχαν υιοθετήσει πλήρως το πρωσσικό μοντέλο.

Αρκετοί στρατιωτικοί και επιστήμονες που είχαν ιδιαιτέρως διακριθεί επί τσάρων ήσαν γερμανικής καταγωγής.Ο Βλασώφ έπαιξε σημαντικό ρόλο στην υπεράσπιση της Μόσχας κατά τον χειμώνα του 1941-1942 και μάλιστα ανακατέλαβε την πόλη του Σολνετσνογκόρντ. Η φωτογραφία του δημοσιεύθηκε στην επίσημη εφημερίδα του ΚΚΣΕ "Πράβντα" (= Αλήθεια) μαζί με άλλους στρατηγούς που είχαν συμβάλει στη σωτηρία της Μόσχας. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Στάλιν προτίμησε τον ικανό αλλά όχι και τόσο "κομματόσκυλο" Βλασώφ, για να σώσει το Λένινγκραντ (πρώην Αγία Πετρούπολη). Του ανατέθηκε, πράγματι, η διοίκηση της 2ης Στρατιάς Εφόδου της Φρουράς στο μέτωπο του Βολκώβ. Εκεί όμως τα πράγματα δεν πήγαν καλά για τον Βλασώφ και τον Ιούνιο του 1942 η 2η Στρατιά βρέθηκε περικυκλωμένη απο τους Γερμανούς.

Οι στρατηγοί Βλασώφ και Λίντενμαν

Κάποιοι πρότειναν στον Βλασώφ να πάρει ένα αεροπλάνο και να διαφύγει απο το κλοιό. Αυτό όμως ισοδυναμούσε με θανατική καταδίκη του Βλασώφ, διότι ο Στάλιν ως γνωστόν εκτελούσε οποιονδήποτε αξιωματικό εγκατέλειπε την θέση του ή αποτύγχανε στην αποστολή του. Έτσι ο Βλασώφ αφού όλα έτσι και αλλιώς ήταν χαμένα αποφάσισε να αποδράσει και κρύφτηκε στην κατεχόμενη απο τους Γερμανούς περιοχή. Στις 12 Ιουλίου του 1942 όμως ένας χωρικός τον βρήκε να κρύβεται στον αχυρώνα του και τον κατέδωσε στους Γερμανούς . Ο Βλασώφ παραδόθηκε λοιπόν στον στρατηγό Γκέοργκ Λίντεμανν, Πρώσσο στρατιωτικό της παλαιάς σχολής ο οποίος δεν συμμεριζόταν τις επίσημες γερμανικές φυλετικές θεωρίες περι «υπανθρώπων σλάβων».

Ας επιστρέψουμε όμως στον Βλασώφ. Ο στρατηγός Λίντενμαν τον άκουσε πολύ προσεκτικά, ενόσω αυτός του εξηγούσε ότι, κατά τις ημέρες που είχε παραμείνει κρυμμένος, σκέφτηκε την κατάσταση στην Ρωσία των μπολσεβίκων και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο Ρωσικός Λαός ιδιαιτέρως υπέφερε εξαιτίας του κομμουνιστικού καθεστώτος. Αφού, μάλιστα, τα διευκρίνισε αυτά, ο Βλασώφ πρότεινε στο Λίντενμαν να οργανωθούν μονάδες Ρώσων αντισταλινικών οι οποίες θα πολεμούσαν στο πλευρό των Γερμανών.

* * *

Ο Πιότρ Κράσνωφ

Αυτή η εξομόλογηση του Βλασώφ υπέπεσε στην αντίληψη ενός Γερμανού λοχαγού, του Βίλφρεντ Στρίκ-Στρίκφελντ. Ο Στρίκφελντ ήταν Γερμανός Βαλτικής καταγωγής, πρώην αξιωματικός του τσαρικού στρατού: Είχε πολεμήσει στις τάξεις των Λευκών εναντίον των

Μπολσεβίκων, ήταν Χριστιανός Ορθόδοξος κατά το θρήσκευμα και πολύ αγαπούσε τη Ρωσία και τον Λαό της. Ήταν ο ίδιος, πρίν από τον Βλασώφ, που είχε υιοθετήσει τη δημιουργία ενός Ρωσικού αντιμπολσεβικικού στρατιωτικού σχηματισμού, ο οποίος θα πολεμούσε πλάι-πλάι με τους Γερμανούς με σκοπό την απελευθέρωση της Ρωσίας.

Έτσι, αφού πρώτα συναντήθηκε με τον Βλασώφ, αποφασίστηκε η υλοποίηση αυτής της ιδέας. Ο Στρίκφελντ, ο Βλασώφ και ο πρώην αντισυνταγματάρχης του κόκκινου στρατού Βλάντιμιρ Μπογιάρσκυ ίδρυσαν την Επιτροπή για την Απελευθέρωση της Ρωσίας και προσπάθησαν να δημιουργήσουν Ρωσικό στρατό ο οποίος θα πολεμούσε στο πλευρό των Γερμανών και ενάντια στους μπολσεβίκους.

Ήδη απο το 1941, όμως, υπήρχαν Ρώσοι που μάχονταν μαζί με τους Γερμανούς ως Hilfies (βοηθητικοί): Είχαν μάλιστα κερδίσει, λόγω της γενναιότητας και των ικανοτήτων τους, την εμπιστοσύνη των Γερμανών ανωτέρων τους, οι οποίοι, στις αναφορές τους προς την Ανώτατη Διοίκηση του Στρατού (OKW), τόνιζαν ότι τους θεωρούν απαραίτητους για την συνέχιση του αγώνα. Ταυτόχρονα, μονάδες ιππικού των Κοζάκων είχαν συμμαχήσει με τη Wehrmacht. Οι αταμάνοι των κοζάκων Σκούρο και Κράσνωφ, ήρωες και οι δύο των Λευκών κατά τη διάρκεια του Εμφύλιου πολέμου, διοικούσαν μονάδες Κοζάκων που μάχονταν στο πλευρό του Γερμανικού Στρατού. Γενικός διοικητής των Κοζάκων είχε οριστεί ορίζεται ο Πρώσσος (και ρωσόφιλος) στρατηγός του Ιππικού Χέρμαν φον Πάνβιτς .

Ο φον Πάνβιτς με
κοκαζική στολή

Ο φον Πάνβιτς και οι Γερμανοί αξιωματικοί που τον πλαισίωσαν είχαν πλήρως υιοθετήσει την ενδυμασία, τη συμπεριφορά, τα ήθη και τα έθιμα των Κοζάκων· υπήρξαν μάλιστα και

ειδύλλια Γερμανών με κορίτσια από τις περιοχές των Κοζάκων, που -σχεδόν όλα τους!- κατέληξαν σε γάμο. **Η στέππα, πράγματι, και κυρίως η σλαβική ψυχή ασκεί ακαταμάχητη γοητεία σε όποιον την γνωρίσει**. Δυστυχώς όμως ο πόλεμος ήδη έπαιρνε δυσμενή για τους Γερμανούς τροπή – αν και κάποιοι συνέχιζαν να πιστεύουν πως η Βρετανία θα άλλαζε πολιτική και τελικώς θα συντασσόταν με τους Γερμανούς εναντίον των μπολσεβίκων.

Μέσα σε αυτό το αρνητικό για τη Ρωσία και τον Λαό της κλίμα, η τριανδρία Βλασώφ-Μπογιάρσκυ- Στρίκφελντ επισκέφθηκε το Βερολίνο κατά τα τέλη του 1942, με σκοπό να ασκήσουν πίεση υπέρ της συγκρότησης ενιαίου Ρωσικού Απελευθερωτικού Στρατού. Όπως προαναφέρθηκε ο πόλεμος είχε πάρει δυσάρεστη εξέλιξη για τη Γερμανία – με αποτέλεσμα η Ανώτατη Διοίκηση του Στρατού (OKW) να υιοθετήσει την ιδέα. Την άνοιξη του 1943, λοιπόν, ο Βλασώφ, πλαισιωμένος απο Ρώσους εμιγκρέδες αλλά και πρώην αξιωματικούς του Κόκκινου Στρατού, συνέγραψε τη "Διακήρυξη του Σμόλενσκ", ένα αντιμπολσεβικικό κείμενο το οποίο δημοσιεύθηκε σε φυλλάδια και ρίχτηκε από γερμανικά αεροπλάνα στις γραμμές του Κόκκινου Στρατού.

Το διακριτικό έμβλημα του ΡΟΑ

Δυστυχώς όμως. η ιδέα για την δημιουργία ενός Ρωσικού Απελευθερωτικού Στρατού και γενικώς τα σχέδια του Βλασώφ για μετέπειτα ανεξαρτησία της Ρωσίας υπό καθεστώς μη-μποσλεβικικό, προσέκρουσε στον Χίμμλερ και τον ίδιο τον Χίτλερ. Τον Απρίλιο του 1943 ο Χίτλερ πρότεινε οι άντρες που ο Βλασώφ είχε στρατολογήσει από πρώην αιχμαλώτους της Wehrmacht ή αυτόμολους του Κόκκινου Στρατού, να υπαχθούν σε μονάδες του Γερμανικού Στρατού. Φοβόταν, πράγματι, πως τυχόν επιτυχία του Βλασώφ θα τον έκανε

εθνικό ηγέτη των Ρώσων – και αυτό θα ανέτρεπε τα σχέδια του Χίτλερ για ένα χιλιετές Ράιχ που θα έφτανε μέχρι τα Ουράλια. Λόγω όμως της τροπής του πολέμου, ο μεγαλύτερος αντίπαλος του Βλασώφ αποδείχτηκε ο καλλίτερο σύμμαχός του. Το 1944 ο ίδιος ο Χίμμλερ θα δεχθεί να συναντήσει τον Βλασώφ και δημιουργτείται ο ΡΟΑ (Русская освободительная армия) δηλαδή ο Ρωσικός Απελευθερωτικός Στρατός. Στο στρατό αυτό εντάχθηκαν οι μονάδες ιππικού των Κοζάκων, τα Ρωσικά σώματα εθελοντών της Σερβίας και μια μικρή αεροπορική δύναμη από πρώην πιλότους της Κόκκινης Αεροπορίας. Τον Νοέμβριο του 1944 ο Βλασώφ, κατά τη διάρκεια συνεδρίου που έγινε στην Πράγα, ίδρυσε την Επιτροπή για την Απελευθέρωση των Λαών της Ρωσίας, δημοσίευσε το Μανιφέστο της Πράγας και δημιούργησε τις Ένοπλες Δυνάμεις της Επιτροπής Απελεύθερωσης των Λαών της Ρωσίας (KONR). Οι Γερμανοί πάντως παρέμεναν ψυχροί όσον αφορά τον Βλασώφ και ο ΡΟΑ και μόνο το Φεβρουάριο του 1945 αυτός τελευταίος πήρε μέρος ε μάχες εναντίον του Κόκκινου Στρατού, στον ποταμό Όντερ. (Στην πραγματικότητα, μάλιστα, μόνο η 1^{η} Μεραρχία του, εφόσον οι Γερμανοί είχαν εντάξει πολλές ρωσικές μονάδες στις δυνάμεις κατοχής της Δυτικής Ευρώπης).

Στρατιώτες του Ρωσικού Εθελοντικού Σώματος στην Σερβία

Στις 6 Μαΐου 1945, ο διοικητής της 1ης Μεραρχίας του ΡΟΑ, στρατηγός Μπουνυατσένκο, πρότεινε στον Βλασώφ να συνεργαστούν μαζί με Τσέχους αντικομμουνιστές παρτιζάνους εναντίον των μονάδων των Waffen SS. Στην αρχή ο Βλασώφ αρνήθηκε, αλλά δεδομένου ότι ο πόλεμος ουσιαστικώς είχε έχει τελειώσει για τους Γερμανούς είχε την ελπίδα πως τελικώς θα μπορούσε να έλθει σε συνεννόηση με τους Αγγλοαμερικανούς. Στις 10 Μαΐο 1945 λοιπόν, αυτός και ό,τι είχε απομείνει από τον του ΡΟΑ παραδόθηκαν στους Αμερικανούς. Προηγουμένως είχε γίνει πρόταση στον

Βλασώφ να καταφύγει στην Ισπανία, αλλά αυτός αρνήθηκε να εγκαταλείψει τους άνδρες του.

* * *

Με άθλιο τέχνασμα οι Αμερικανοί παρέδωσαν, ήδη στις 12 Μαΐου 1945, παρέδωσαν τον Βλασώφ, τους αξιωματικούς και τους στρατιώτες του ΡΟΑ στους Σοβιετικούς. Η τύχη τους ήταν προδιαγεγραμένη: ο Βλασώφ και οι άξιωματικοί του επιτελείου του πέρασαν απο δίκη-παρωδία το καλοκαίρι του 1946 και απαγχονίστηκαν την 1η Αυγούστου 1946, αφού προηγουμένως υπέστησαν φρικτά βασανιστήρια επί ένα χρόνο στις φυλακές της Lubyanka. Οι απλοί στρατιώτες του ΡΟΑ και οι οικογενειές τους εκτοπίστηκαν στη Σιβηρία· οι τυχεροί που κατόρθωσαν να διαφύγουν στη Δύση ήτανε λίγοι.

μνημείο του Βλασωφ στη Νέα Υόρκη

Σήμερα υπάρχουν φωνές ακόμα και από κυβερνητικούς παράγοντες που ζητούν να αναγνωριστούν ως πατριώτες μαχητές ο Βλασώφ και οι άντρες του ΡΟΑ (όπως έχει ήδη γίνει για τους άντρες του Λευκού Στρατού) και να φύγει το στίγμα του δοσίλογου προδότη από πάνω τους. Ημιεπίσημα τιμούνται τόσο οι κοζάκοι του φον Πάνβιτς όσο και άντρες του ΡΟΑ· τελούνται μνημόσυνα για αυτούς προς τιμήν τους, ενώ, παράλληλα, έχουν αναγερθεί και μνημεία προς τιμήν τους με χορηγίες ιδιωτών. Όπως, τέλος, πήγαν και και κατήγγειλαν μέλη ΜΚΟ για τα «ανθρώπινα δικαιώματα» (ποιοι άλλοι;), αρκετοί νεαροί αξιωματικοί των επίλεκτων μονάδων του Ρωσικού στρατού, των περίφημων Spetsnaz, είχαν αναρτήσει σε περίοπτη θέση στα γραφεία τους

πορτραίτα του Βλασώφ και διακριτικά του ΡΟΑ.

Καθώς τελειώνει η ιστορία μας του ΡΟΑ, πρέπει να διατυπωθεί και η διδαχή που αυτήν αναδύεται: Οι στενόμυαλοι “εθνικισμοί” είναι που κατέστρεψαν την Ευρώπη και την υποδούλωσαν στο ιουδαϊκό τραπεζικό κεφάλαιο. Εάν, πράγματι, οι Γερμανοί αποδύονταν σε μια πραγματική αντιμπολσεβική σταυροφορία και συμμαχούσαν με τις σλαβικές εθνότητες ενάντια στο μπολσεβικισμό, είναι βέβαιο ότι Ιστορία θα είχε πάρει άλλη τροπή και θα είχε καταλήξει σε αυθεντικό “happy end” για την Ευρώπη και τους Λαούς της!

Το εμβατήριο των Κοζάκων που πολέμησαν εναντίον του Σοβιετισμού

Σημειώσεις

1.Η επίσημη σοβιετική ιστοριογραφία θεωρεί ότι ο Βλασώφ ήταν προδότης και πήγε στους Γερμανούς απο φόβο για την τιμωρία που θα του επέβαλε ο Στάλιν λόγω της αποτυχίας του να σπάσει την πολιορκία του Λένιγκραντ . Η μετέπειτα συμπεριφορά του όμως όπως η επιμονή του να ιδρύσει τον ΡΟΑ καθώς και η άρνησή του να εγκαταλείψει τους άνδρες του και να διαφύγει στην Ισπανία καταρρίπτουν τους ισχυρισμούς αυτούς ως αβάσιμους .Ο Στρατηγός Αντρέι Βλασώφ ακολούθησε τους άντρες του ΡΟΑ και υπερασπίστηκε τις ιδέες του μέχρι το τέλος.

Ο Αντρέι Βλασώφ δεν ήταν μοναρχικός. Όποιος, πράγματι, μελετήσει την διακήρυξη της Πράγας θα καταλάβει ότι ιδεολογικά ήταν**σοσιαλεθνικιστής** ο οποίος είχε ενστερνιστεί και ιδέες του Ιταλικού Φασισμού! Παρ’όλα αυτά, η πλειοψηφία των Ρώσων μοναρχικών στάθηκε στο πλευρό του και εμπράκτως στήριξαν τον αγώνα του.

3. Ο φον Πάνβιτς, ο γενικός διοικητής των μονάδων Κοζάκων, ήταν τόσο δημοφιλής στους άνδρες του, ώστε οι φυλές Κοζάκων του έδωσαν τον τίτλο του**Feldataman**, δηλαδή του αρχιαταμάνου, τίτλο δηλαδή που μόνο οι τσάροι προηγουμένως είχαν.

4. Ανάλογη με την περίπτωση του Βλασώφ και του ΡΟΑ ήταν και η περίπτωση τωνΚοζάκων που παραδόθηκαν στους Βρεταννούς. Οι Βρεταννοί παρέδωσαν τουςΚοζάκους στους Σοβιετικούς στην Αυστριακή κωμοπόλη Lienz . Ο τρόπος που συμπεριφέρθησαν στους Κοζάκους και στις οικογένειες τους οι Βρεταννοί αξιωματικοί και στρατονόμοι κατά την ώρα της παράδοσης άγγιζε τα όρια της κτηνωδίας.

5. Προτάθηκε στον φον Πάνβιτς και τους Γερμανούς αξιωματικούς και υπαξιωματικούς που είχαν υπηρετήσει σε μονάδες Κοζάκων να παραμείνουν σε στρατόπεδο αιχμαλώτων

των Αγγλαμερικανών. Όλοι τους όμως απέρριψανν την πρόταση και ακολούθησαν τους Κοζάκους συντρόφους και*εν όπλοις*αδελφούς τους στην τύχη που τους επιφύλαξε ο Στάλιν, δηλαδή τον θάνατο.

Έως το 1943 η Ανώτατη Διοίκηση του (Γερμανικού) Στρατού (OKW) προσπαθούσε να αποκρύψει απο τον Χίτλερ το γεγονός ότι υπήρχαν Σλάβοι που υπηρετούσαν στις τάξεις τηςWehrmacht!

7.Η συμπεριφορά αρκετών Γερμανών διοικητών ήταν τόσο απάνθρωπη απέναντι στους σλαβικούς πληθυσμούς που ακόμα και ο φανατικά αντισλάβος Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ, συγγραφέας του «Μύθου του 20ού αιώνα» και κυβερνήτης των Ανατολικών Εδαφών, διαμαρτυρήθηκε έντονα στον ίδιο τον Χίτλερ για αυτήν την άθλια κατάσταση.

8. Εκτός απο τον ΡΟΑ πολλοί Ρώσοι αντιμπολσεβίκοι πολέμησαν στην ισπανική “Κυανή Μεραρχία”, την γαλλική LVF (LégiondeVolontaires Français) που στη συνέχεια έγινε η Μεραρχία «Καρλομάγνος», στη μεραρχία Wallonie του Léon Degrelle καθώς και σε άλλες δυτικοευρωπαϊκές μονάδες εθελοντών της Βέρμαχτ και των Waffen SS. Νεαροί Γάλλοι μάλιστα της μεραρχίας «Καρλομάγνος» θυσίασαν τη ζωή τους απλώς για να δώσουν τη δυνατότητα στον Αδόλφο Χίτλερ και τη σύζυγό να αυτοκτονήσουν με αξιοπρέπεια.

9. Στη γαλλική LVF λέγεται ότι υπηρέτησε και ο αξιωματικός της Γαλλικής Λεγεώνας γιός του εμβληματικού συγγραφέα του μπολσεβικισμού Μαξίμ Γκόργκυ. Ο γιος του Γκόργκυ ήταν αποδεδειγμένα αντικομμουνιστής και είχε διασυνδέσεις με δεξιές και εθνιστικές οργανώσεις της Γαλλίας όπως η “Καγκουλάρ”. Το εάν πράγματι υπηρέτησε στην LVF ως ταγματάρχης όπως ισχυρίζονται κάποιοι δεν έχει αποδειχθεί. Μία εκδοχή είναι πως, για να μη προξενήσει προβλήματα στον πατέρα του, τον οποίο συνέχιζε να αγαπάει, υπηρέτησε με ψευδώνυμο.

10. Δεξί χέρι του Andrei Vlasov ήταν ο βετεράνος του τσαρικού στρατού και των Λευκών συνταγματάρχης **Κωνσταντίνος Κρομιάδης**! Πιστεύεται αρκετοί ότι πολλοί υπήρξαν οι Έλληνες της ΕΣΣΔ που εντάχθηκαν είτε στον ΡΟΑ ή και σε μονάδες της Wehrmacht.

11.Κλείνω με διάφορες προτάσεις για όσους ενδιαφέρονται να διαβάσουν το βιβλίο του απογόνου του Leon Tolstoy, αγγλο-ρώσου ιστορικού Count Nikolai Tolstoy,*Victims of Yalta* όπου καταγγέλει τους Βρεταννούς για το περιστατικό στο Lienz και το βιβλίο της Catherine Andreyev, *Vlasov and the Russian Liberation Movement: Soviet Reality and Émigré Theories*